

[Peter Nielsen.]

og den har kun været til beskyttelse for ganske få mennesker her i landet, nemlig for dem med de allerhøjeste indtægter, idet man i kraft af fradragsretten havde et reelt skatteloft på de 50 pct. Men andre har ikke haft nogen nytte af den. Vi beskatter ikke små og mellemstore indtægter så meget, at de har brug for et sådant skatteloft. Det er dog værd at gøre opmærksom på, at af bruttonationalindkomsten her i landet tager vi vel kun 15 pct. ind i direkte skatter. Jeg vil fastholde, at meningen med dette forslag er at beskytte de største indtægter.

Hvis man vil sige: ja men det skal beskytte alle, hvad er det så? Så er det i virkeligheden et skattestop, og et skattestop kan man kun lave på én måde, nemlig simpelt hen ved at begrænse statens udgifter — og vi har, som jeg sagde før, været enige om alle disse udgifter og dermed reelt været enige om skatternes størrelse. Det eneste, man kunne gøre, var så at vælte mere over på de indirekte skatter, og jeg må måske forstå det sådan, at hr. Ninn-Hansen nu er blevet momstilhænger.

Vi kan tale meget om dette skatteloft — dette her ejendommelige ord, der også var inde i forårets forhandlinger. Men skal vi fremtidig forhandle på den måde, at hvis vi prøver at komme til enighed om noget og hver part prøver at give sig lidt, men det sprænges alligevel, hvorefter den anden part kommer og siger: „Det er et løfte fra jeres side“, så bliver alle forhandlinger i udvalgene umulige for fremtiden. Nej, jeg vil give den radikale ordfører ret i det udtryk, han brugte, at skatteloftet er af psykologisk betydning. Vi skal måske hellere sige: det er at skabe en falsk sikkerhed, i hvert tilfælde for den jævne skatteyder.

Henry Christensen: Jeg vil gerne begynde med at sige tak til finansministeren for hans klare, udtalte erkendelse af de problemer, der ligger i den meget skæve indkomstfordeling og dermed byrdefordeling, vi har i kommunerne. For os er det afgørende imidlertid ikke bare at erkende det, men at der virkelig bliver gjort noget ved det.

Nu har vi talt om dette problem i nogle år, og desværre er udviklingen gået sådan,

at fordelingen er blevet mere og mere skæv. Derfor vil vi gerne alvorligt sige, at det haster med at få gjort noget. Det kan ikke være forsvarligt stadig at skyde det ud; det må være en af de opgaver, det haster at få gjort noget ved i indeværende folketingsår. Det drejer sig om menneskers aktuelle vilkår, og det gælder desværre i alt for stor grad, hvis vi ikke får gjort noget ved det i indeværende år, at mens græsset gror, dør horsemor. Vi kan ikke forsvare at fortsætte med den mere og mere udtalte ulighed, uden at der sker noget. Jeg ville derfor gerne, om jeg kunne tage finansministerens udtalelse som et klart tilsagn om, at regeringen er besluttet på at få fjernet denne ulighed i indeværende folketingsår.

Knap så glad er jeg naturligvis for de øvrige betragtninger, finansministeren gjorde, nemlig dem, der vedrørte skatteloftet. Jeg skal i øvrigt ikke gå mere ind på en argumentation nu, heller ikke med hr. Peter Nielsen, der ville drage udgiftspolitikken ind — jeg går ud fra, at der kommer en senere lejlighed, hvor det er mere rimeligt at trække de principielle synspunkter herom frem.

Jeg skal kun hæfte mig ved spørgsmålet om regeringens holdning og regeringens løfte. Hr. Peter Nielsen ville oven i købet nu mene, at et skatteloft var noget, man ikke kunne være bekendt at tale om, det ville han tage afstand fra. Jeg minder igen om, at det var regeringen selv, der, da den appellerede til vælgerne, gav et klart tilsagn om, at den ville møde med et skatteloft, som vi ikke hidtil havde haft, gældende for både de almindelige, de jævne og de mellemstore indkomstgrupper — og jeg ved ikke alle dem, regeringen nævnedes. Det var et stærkt løfte, der blev givet dengang. Nu kan vi altså læse, som jeg citerede før, at regeringen nu er kommet så langt, at SF kan hilse som en sejr, at der ikke bliver noget skatteloft. Jeg beder regeringens medlemmer om, næste gang de afgiver løfter til befolkningen, da at sige: „Disse standpunkter har vi, det vil vi love at medvirke til, indtil vi aftaler det modsatte med SF“. Det var den tilføjelse, man glemte at gøre forud for valget, men det er den, man har efterlevet efter valget. Her har vi altså et klart eksempel på, at rege-